

Durant el mes d'agost i a la Universitat Catalana d'Estiu es varen repassar els cinquanta anys del naixement del que sempre hem anomenat *nouvelle vague*.

Soprèn, després de tants d'anys, observar fins a quin punt són encara vigents i fresques les idees i les actituds, respecte del món cinematogràfic, que despertaren i acabaren imposant-se a partir d'aquella època.

Aconseguir que «el que és cinematogràfic» es desfés de la dependència del deute obligat i etern contret amb el teatre, la literatura o la pintura, entre d'altres disciplines, per progressar en un camí propi en el qual les regles i les lleis que la guessin fossin específicament cinematogràfiques va ser, segurament, l'assoliment més evident d'aquella generació de cineastes.

Els inventors de la cinefília aconseguiren, a més, que la crítica cinematogràfica esdevingués un laboratori autèntic de futurs cineastes i impediren, també, que el plaer se sacrificués o es reduís per l'anàlisi o la valoració de les obres dels seus directors predilectes.

La resistència dels que, massa aviat, havien assignat al cinema uns límits culturals subjectes en excés a la mesura de les altres arts de representació no va poder contenir, finalment, aquesta al·lau natural que va fer fora en pocs anys els conceptes estrets que els mantenien.

Més de cinquanta anys després no sembla necessari recordar que el llenguatge cinematogràfic ha aconseguit donar-se a si mateix aquella independència indispensable que li permet continuar explorant i descobrint territoris nous —sense necessitat de coartades culturals i sense vinculacions falses— i endinsar-s'hi amb les seves eines i lleis pròpies.

Encara ara els antics membres de la *nouvelle vague* com són Godard, Resnais, Rohmer, Rivette, o cineastes com Marker, Hellman, Bogdanovich, Garrel, Oliveira, Erice, Akerman, Denis, Cavalier, Philibert, Depardon, Olmi, Mekas, Kiarostami, Snow, Dvortsevov, Wang Bing, Jia Z. Ke, Hou Hsiao-Hsien i Guerin' mateix, entre d'altres, continuen entestats amb els seus treballs a «restituir» i tornar al cinema la seva dimensió inabastable.

PS: He sabut que aquesta és la darrera edició de *Temps Moderns* en format paper. Caldria agrair al director tots aquests anys en què s'ha aconseguit que a Mallorca hi hagués una publicació dedicada a l'opinió i divulgació cinematogràfiques. Per sempre! ■

NOTES

(1) Precisament va ser José Luis Guerin la persona que em va proporcionar aquesta llista de cineastes el 18 de novembre d'enguany a la plaça de Sant Pere de Barcelona.

